

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 14^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 14 Αὐγούστου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 35

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.
ΑΓΙΑ ΛΟΥΚΙΑ

Αὐτὸ ἦτο ἀληθέστατον· ὁ Τωνῆς Ρενὼ τὸ εἶχεν ἀντιληφθῆ, ἐνῶ ἔπαιξε μὲ τὸ νεκρὸν ἐρπιδόν. Μάλιστα! τὸ φεῖδι ἐκεῖνο ἦτο κυνηγετικὸν τρόπαιον τυλιγμένον εἰς τὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου, ἐμπρὸς στήν καλύβα!... Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ ἀτρόμητος κ. Πάττερσον εἶχε σκοτώσῃ ἓνα φεῖδι πρὸ πολλοῦ νεκρόν!

Ἐσυμφώνησαν ἔμως νὰ κάμουν τάχα ὅτι τὸ δίδουν εἰς κάποιον ταριχευτήν, εἰς τὴν Ἀγίαν Λουκίαν, διὰ νὰ μὴν κακοκαρδίσουν τὸν ἐξαίρετον ἐκεῖνον ἄνθρωπον καὶ νὰ τον ἀρίσουν μὲ ὅλο τὸ καμάρι τοῦ θριάμβου του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, κατὰ τὴν χαρρυγὴν, ὁ «Γοργός» ἐσήκωσε τὴν ἄγκυραν, καὶ τὸ πρῶν οἱ ἐπιβάται δὲν ἔβλεπαν πλέον τὰ ὑψώματα τῆς νήσου.

Ἐλέγχθη διὰ τὴν Μαρτινίκαν ὅτι εἶνε ἡ «νήσος τῶν ἐπανερχομένων», ἀφοῦ ὅποιος πατήσῃ ἐκεῖ ποθεῖ νὰ ἐπανεέλθῃ, —καὶ ἴσως— ἴσως μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς νὰ ἐσχεδιάζαν ἤδη πότε νὰ ἐπανεέλθουν, χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται τὴν φοβεράν περιπέτειαν, ἡ ὁποία τοὺς ἀνέμενεν ὅλους!

Τὸ ταξεῖδι ἀπὸ τὴν Μαρτινίκαν ἕως τὴν Ἀγίαν Λουκίαν ἔγινε μὲ τὴσὴν ἀκρίβειαν ὅσῃν καὶ τοχύτητα. Ὁ ἄνεμος ἐφυσοῦσε ἄρκετὰ δυνατὸς ἀπὸ τὰ βορειανατολικά, καὶ ὁ «Γοργός», μὲ ὅλα τὰ πανιά του ἀνοικτά, ἔκαμεν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ὀγδόντα μίλια, τὰ ὁποῖα χωρίζουν τὴν Ἀγίαν Πέτρον ἀπὸ τὴν λιμένα Καστρί, τὸν κυριώτερον τῆς ἀγγλικῆς νήσου, χωρὶς ν' ἀναγκασθῇ νὰ μεταβάλῃ τοὺς πρόποδας.

Κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς

πρωῆς, αἱ ὑψηλότεραι κορυφαὶ τῆς Μαρτινίκας ἐφαίνοντο ἀκόμη. Καὶ ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἀπεχαιρέτη διὰ τελευταίαν φοράν τὸ περίφημον Μαδημένον ὄρος.

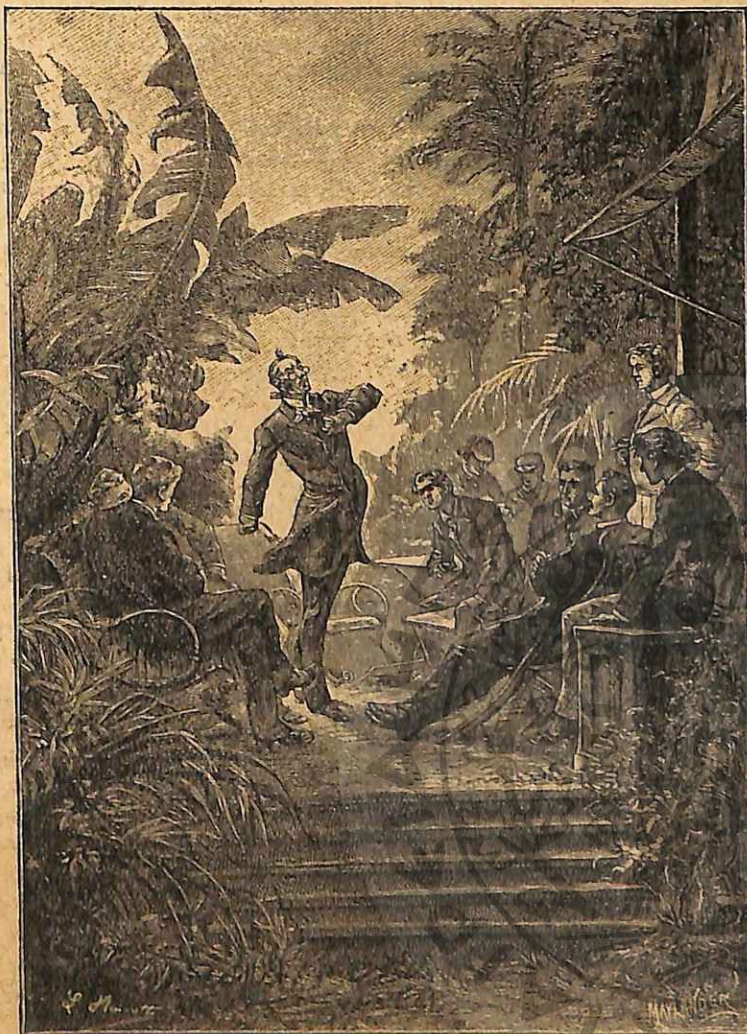
Ὁ λιμὴν Καστρί παρουσιάζει εἰς τὸν εἰσπλέοντα ὠραίαν θέαν μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν ἁκτῶν του. Εἶνε ἓν εἶδος εὐρυτάτου ἀμφιθέατρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει εἰσβάλῃ ἡ θάλασσα. Καὶ τὰ μεγαλείτερα τῶν σκαφῶν εὐρίσκουσιν ἐκεῖ ἀσφαλίστατον ἀγκυροδόλιον. Ἡ πόλις, ἀμφιθεατρικῶς κτισμένη, ἐκτείνει κλιμακωτῶς τὰς κομψὰς οἰκοδομὰς τῆς ἕως τὰς

πέριξ κορυφὰς. Βλέπει, ὡς αἱ πλεῖσται τῶν πόλεων τῆς Ἀντιλίας, πρὸς δυσμὰς, προστατευομένη οὕτω ἀπὸ τοὺς πελαγίους ἀνέμους καὶ ἀπὸ τὰς σφοδρότερας ἀτμοσφαιρικὰς διαταράξεις.

Δὲν θ' ἀπορήσετε, ὅταν μάθετε ὅτι ὁ Ρογήρος Χινσαδὰϊλ ἐθεώρει τὴν νησὸν του ἀνωτέραν ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας νήσους τοῦ συμπλέγματος. Οὔτε ἡ Μαρτινίκα, οὔτε ἡ Γουαδελούπα τῷ ἐφαίνοντο ἄξιοι νὰ συγκριθοῦν μὲ αὐτήν. Ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος Ἀγγλος, ὅλος γεμάτος ἀπὸ τὴν βρετανικὴν ἀλαζονείαν καὶ ἄρκετὰ

ἀκατάδεκτος πάντοτε, ἐκαμάρονεν ὁσάκις τῷ ἐδίδετο ἀφορμὴ διὰ τὴν ἐθνότητά του. Ἀλλως τε, ἀκολουθῶν τὸ παραδειγμα τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιῶν καὶ τοῦ Τωνῆ Ρενὼ, ὑπέικων δὲ καὶ εἰς τὴν φυσικὴν του διάθεσιν, ἐλογάζριζε νὰ περιποιηθῇ ἡγεμονικώτατα τοὺς συνταξιδιώτας του εἰς τὴν Ἀγίαν Λουκίαν, ὅπου οἱ γονεῖς του κατεῖχον ἄλλοτε ἐπιφανὴ θέσιν μεταξὺ τῶν προκρίτων τῆς νήσου.

Σημειώσατε, ὅτι ἡ οἰκογένεια Χινσαδὰϊλ κατεῖχεν ἀκόμη ἐκεῖ σημαντικὰ κτήματα, φυτείας καφφέ καὶ σακχαροκαλάμου, γεωργικὰ κατὰστάματα ἀκριβὰ καὶ προσοδοφόρα. Τὰ κτήματα ἐκεῖνα διηθύνε διὰ λογαριασμὸν τῆς ὁκ. Ἐδουάρδου Φῶλ-

« Ἐγὼ δὲν τοὺς φοβοῦμαι πλέον! » (Σελ. 274, στήλ. γ'.)

κας, ὅστις, εἰδοποιηθεὶς περὶ τῆς πρόσ-
χους ἀφίξεως τοῦ νεαροῦ κληρονόμου
τῶν Χινδαίλ, ἐμελλε νὰ τεθῇ εἰς τὴν
διάθεσίν του, ὅσον καιρὸν ἐστάθμουν
ἐκεῖ τὸ πλοῖον.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ἤθελε νὰ
εἰσέλθῃ τὴν νύκτα εἰς τὸν λιμένα. Δι'
αὐτό, ὅταν ἰσορρόπησε τὸ ρεύμα τῆς πα-
λιρροίας, καὶ πρὶν ἀρχίσῃ νὰ γίνῃ αἰ-
σθητὴ ἡ ἀμπωτίς, ἐπῆγε καὶ ἤγκυρο-
βόλησεν εἰς ἕνα ὁρμητικόν, διὰ νὰ μὴ πα-
ραυρῶνται εἰς τὰ ἀνοικτά. Ὅταν ἐξημέ-
ρωσεν, εἶδεν ὅτι ἐπρεπε νὰ περιμένῃ με-
ρικὰς ὥρας πρὶν σηκώσῃ τὴν ἄγκυραν.

Ὁ ἄνεμος εἶχε πῆσῃ μετὰ τὰ μεσάνυκ-
τα καὶ θὰ ἐξανάπικεν ἀπὸ τὰ δυτικά,
ὅταν ὁ ἥλιος ἐφθάσε μερικὸς βαθμοὺς
ὕψηλότερα ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα.

Μολαταῦτα, ἀπὸ τὴν αὐγὴν, ὁ Ρο-
γῆρος Χινδαίλ, πρῶτος, ὁ κ. Πάττερ-
σων, τελευταῖος, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἰ-
χοι ἀναβῆ, εἰς τὸ κάστρο, διὰ ν' ἀνα-
πνεύσουν ἀέρα δροσερότερον ἀπὸ τὸν ἀ-
έρη των θαλασσιών. Ἐσπευσαν νὰ θαυ-
μάσουν μετὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὴν πα-
ραλίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχαν δια-
κρίνῃ μετὰ τὸ ἑσπερινὸν σκότος.

Καὶ ἤρχισαν πλέον τὴν συζήτησιν
διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου, ἡ ὁποία,
ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κο-
λόμβου, ἤλλαξεν ἐπιχειρημένως κυ-
ρίως, καθ' ὅλον δὲ τὸν δεκάτον ὀγδοὺν
αἰῶνα καὶ τὸς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐνά-
του, ἄλλο δὲν ἔκαμνε παρὰ νὰ καταβί-
βάζῃ τὴν γαλλικὴν σημαίαν διὰ νὰ ὑψό-
νῃ τὴν ἀγγλικήν, καὶ τὰνάπαλιν.

— Ὅταν διερχόμην ἡ εἰρήνη τῆς
Ἀμερικής, τῇ 1803, εἶπεν ὁ Ρογῆρος
Χινδαίλ, ἡ Ἀγία Λουκία ἀπεδόθη εἰς
τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τὴν φορὰν αὐτήν,
ἑριστικῶς βέβαια...

— Ὡ! ὀριστικῶς! ἀνέκραξεν ὁ Τωνῆς
Ρενώ, ἐνῶ ἔκαμνε μίαν περιφρονητικὴν
γυροβολίαν.

— Βεβαίως, Τωνῆ, ἀπήντησεν ὁ
Χινδαίλ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξαφθῇ καὶ ἡ-
θέλησεν νὰ βάλῃ εἰς τὴν ἀπάντησίν του
ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέραν εἰρωνείαν,
μήπως ἔχεις διάθεσιν νὰ τὴν ἀνακτήσῃς
μοναχός σου;

— Καὶ γιὰτί ὄχι; ... ἀπήντησεν ὁ
Τωνῆς Ρενώ, καμαρόνων ὡς μεγάλος
κατακτητής.

Ἡ συζήτης ἐκινδύνευε νὰ παρεκ-
τραπῇ, καὶ δι' οὗτο ἔσπευσε νὰ παρεμ-
βῇ ὁ κ. Πάττερσων, ὠπλισμένος μετὰ ἀρ-
χαῖα ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ ρητὰ περὶ
τῶν αγαθῶν τῆς εἰρήνης καὶ τῶν δεινῶν
τοῦ πολέμου.

— «Χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν!»
λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, — καὶ τί ἄλλο
εἶσθε σ' ἐς παρὰ ἀδελφοί, τέκνα μῆτρὸς καὶ
τῆς αὐτῆς ποτιῆς μητρός, τῆς Παιδεί-
ας! — εἶπε.

— Φυσικά... ἀφοῦ λέγεται Παι-

δεία, ἔχει τόσα πολλὰ παιδεία! ἀνέ-
κραξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ.

Καὶ μετὰ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν ἀ-
πάντησιν, ὅλη ἡ συντροφία ἔσκασε στὰ
γέλια, ἐνῶ ὁ Μέντωρ ἐκάλυπτε τὸ πρό-
σωπον ἐξ ἱερᾶς φρίκης διὰ τὸ ἀσεβεῖς
λογοπαίγιον.

Τέλος πάντων, ἡ ἔρις ἐτελείωσε μετὰ
συμφιλίωσιν καὶ συνήλκην εἰρήνην, καθ'
ὃν συνωμολογήθη μεταξὺ τῶν δύο ἐθνῶν
ὅτι ὁ Τωνῆς Ρενώ δὲν θὰ ἔκρινε καμ-
μίαν ἀπόπειραν διὰ ν' ἀποσπάσῃ τὴν
Ἀγίαν Λουκίαν ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν κυ-
ριαρχίαν...

Ὀλίγον μετὰ τὰς ἐννέα, ἐπνευσεν ὁ
ἄνεμος, ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν
θάλασσαν, ὡς εἶχεν ἐλπίσῃ ὁ Χάρρης
Μάρκελ. Ὁ «Ρογῆς» ἀμέσως παρε-
σκεύασθη πρὸς ἄπασιν. Μόλις ἀνε-
σπάσθη καὶ ἐμασχαλίσθη ἡ ἄγκυρα, τὸ
τριστην, μετὰ ἀνοικτὰ τὰ παντὶ τῆς γύ-
μης, τοῦ τρίγκου καὶ τῆς μπουμάς,
ἔβαλε πλῶρην διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἀγ-
κυροβόλιόν του καὶ νὰ παρακάμψῃ, τὸ
ἐν ἀπὸ τὰ δύο ἀκρωτήρια, τὰ ὁποῖα κλεί-
ουν τὸν λιμένα τῆς πόλεως Κατρί.

Ὁ λιμὴν οὗτος, φέρων τὸ ὄνομα Κα-
ρενάξ (Νεωλκεῖον), εἶνε εἰς ἐκ τῶν καλ-
λιτέρων τοῦ Ἀντιλιανοῦ πελάγους.
Ἐντεῦθεν ἐξηγῆται ἡ ἐπιμονὴ τῆς Ἀγ-
γλίας καὶ τῆς Γαλλίας, αἵ τες ἀνέκα-
θεν διημιρσθήτησαν τὴν κατοχὴν του.
Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπεσπύδατο
ἡ κατασκευὴ τῶν προκυμαίων, τῶν ἀπο-
βαθρῶν καὶ τῶν νεωλκείων, πρὸς πλή-
ρωσιν ὅλων τῶν ἀναγκῶν τῆς ναυτι-
λίας. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μέγα
εἶνε τὸ μέλλον τοῦ λιμένος ἐκείνου· διό-
τι εἰς αὐτὸν κυρίως πηγαίνουν καὶ ἀνθρι-
κεύουν τὰ ἀτμόπλοια ἀπὸ τὰς μεγάλας
γαλινωρακαποθῆκας του, ὅπου διαρκῶς
ἐφορτίζονται ἀνθρακοφόρα σκάφη ἐξ
Ἀγγλίας.

Βεβαίως ὁ Ρογῆρος Χινδαίλ θὰ ἦτο
εὐτυχὴς, ἂν ἡ στάθμισις εἰς τὴν νήσον
του παρετίθητο μερικὰς ἡμέρας περισ-
σότερον. Ἡ ὁλὴ νὰ δεῖξῃ ὅλας ἀνεξαι-
ρέτως τὰς καλλονὰς τῆς εἰς τοὺς συμ-
μαθητάς του. Ἀλλὰ τὸ δρομολόγιον μό-
νον τρεῖς ἡμέρας ἀφιέρωνεν εἰς αὐτήν,
καὶ ἐπρεπε νὰ το ἀκολουθήσουν πιστῶς.

Ἀφοῦ ἐποντίσθη ἡ ἄγκυρα εἰς τὸ
Νεωλκεῖον, κατὰ τὰς δέκα τὸ πρωί, οἱ
ταξιδιώται μὲς ἀπεβόστησαν εἰς τὴν
ξηράν. Ἡ πόλις τοῖς ἐφάνη καθαρὰ, πε-
ριποιημένη, μετὰ εὐρυχωρούς πλατείας, με-
τρόμους πλατυτάτους, μετὰ σκιερὰς δεν-
δροφυτείας, αἱ ὁποῖαι εἶνε τὸσον εὐεργε-
τικαὶ ὑπὸ τὸ καυστικώτατον ἐκείνο κλί-
μα τῶν Ἀντιλλῶν. Εἰς τὴν ἀποβίθραν
τοὺς ὑπεδέχθη ὁ διευθυντὴς τῶν κτημά-
των τῆς οἰκογενείας Χινδαίλ, ὁ κ.
Ἐδουάρδος Φῶλκες, ὅστις ἐμελλε νὰ
χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς των εἰς τὰς ἐκ-
δρομὰς ἀνά τὰς ἐξοχὰς τῆς νήσου.

Ἡ παλαιὰ κατοικία τῆς οἰκογενείας
Χινδαίλ, ὅπου ἔμενον ὁ κ. Φῶλκες,
ἦτο καὶ μεγάλη καὶ ἐφωτισμένη με-
τὰ τὰς χρεῖωδης. Ἐκεῖτο εἰς τὸ ἄκρον
τῆς πόλεως, καὶ ἡδύνατο ἐκεῖ νὰ κατα-
λύσουν οἱ ἐπιβάται τοῦ «Ρογῆ» χωρὶς
καμμίαν στενοχωρίαν. Ὁ Ρογῆρος ἐ-
πρότεινε λοιπὸν νὰ ἐγκατασταθῶν ἐκεῖ,
ὅσας ἡμέρας ἐμελλον νὰ μείνουν εἰς τὴν
νήσον. Ὅα εἶχε καθένας τὸ δωμάτιόν του,
καὶ ὁ κ. Πάττερσων τὸ ὠραιότερον
ἀπὸ ὅλα. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ ἔτρωγαν εἰς
τὴν μεγάλην τραπεζαρίαν, καὶ αἱ ἀ-
μαξαὶ τοῦ κτήματος θὰ ἦσαν εἰς τὴν
διάθεσιν των.

Ἡ πρότασις τοῦ Ρογῆρου Χινδαίλ
ἔγινε δεκτὴ μετὰ χαρὰς, ὑπὸ τῶν συμ-
μαθητῶν του, διότι μ' ὅλην τὴν φυ-
λετικὴν του ψυχρότητα καὶ ὑπεροψίαν,
ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος Ἀγγλος ἦτο πολὺ
καλοκαρδὸς καὶ ὑποχρεωτικὸς.

Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ἤρχισαν
αἱ ἐκδρομαὶ εἰς τὰς γυφτείας καὶ τὰ
θαυμαστά δάση τῆς νήσου, τὰ ὁποῖα
καλύπτουν τὰ τέσσαρα πέμπτα τοῦ ὅλου
χιστον τῆς ὀλικῆς ἐπιφανείας τῆς, καὶ
τὴν καθιστοῦσιν ὑγιεινοτάτην. Οἱ περι-
γηγηταὶ μὲς ἐπισκέφθησαν τοὺς γηλόρους
ὅπου κεῖνται οἱ στρατῶνες καὶ τὸ σα-
νατόριον τῆς νήσου, καὶ κατόπιν, εἰς τὸ
κέντρον αὐτῆς, τοὺς κρατήρας, οἱ ὁ-
ποῖοι ἐκτομῶντο τότε, ἀλλὰ δὲν ἦτο πα-
ράδοξον ν' ἀφυπνισθῶν, ὅπως ἀφυπνί-
σθησαν, μετὰ τινα ἔτη, διότι τὰ ὕδατα
τῶν παρακειμένων ἐλῶν διατηροῦνται
διαρκῶς εἰς ἀναθρασμόν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὅταν ἐπέστρε-
ψαν εἰς τὸν κήπον τοῦ κτήματος, ὁ
Ρογῆρος Χινδαίλ εἶπε πρὸς τὸν κ.
Πάττερσων:

— Εὐρύτε εἶνε καὶ ἐδῶ τριγωνοκέ-
φαλοι ὄφεις, ὅπως εἰς τὴν Μαρτινίκην.
Εἶνε ἐπίτροποι, καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ
χωρῶμε τὸν νοῦ μας.

— Ὡ! ἐγὼ δὲν τοὺς φοβοῦμαι πλε-
ον! εἶπεν ὁ κ. Πάττερσων λαμβάνων
ἡρωικωτάτην στάσιν· θὰ βάλω μάλιστα
νὰ ταριχεύσω τὸν ἰδικόν μου, πρὶν φύ-
γωμεν ἀπὸ ἐδῶ.

— Ὅα κάμετε λαμπρά! ἀπήντησεν
ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὁ ὁποῖος εἶδε κ' ἔπαι-
νε νὰ κρητίζῃ τὰ γέλια.

Δι' αὐτό, τὴν ἐπιοῦσαν ὁ κ. Φῶλκες
διέταξε νὰ μεταφέρουν τὸ φοβερόν
ἐρπετόν εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐνὸς ταρι-
χευτοῦ τῆς πόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ
Τωνῆς Ρενώ ἐξήγησεν ἰδιαιτέρως περὶ
τίνος ἐπρόκειτο. Τὸ φεῖδι ἦτο καὶ περὶ
ἡτο ταριχευόμενον καὶ παραγεμισμένον
μετὰ ἄχουρα, ἐπὶ ἑτὴ πολλὰ... Ὁ ταρι-
χευτὴς, τὴν παραμονὴν τοῦ ἀπόλλου,
ἐμελλε νὰ το ξαναφέρῃ, ὅπως ἦτο
καὶ εὐρίσκειτο, εἰς τὸ πλοῖον.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΟΤΗΣ

Ο ΦΡΥΝΟΣ

— Ἦλα, Πέτρο, ἔλα γρήγορα νὰ δῆς
ἕνα ζῷον, ποῦ μοιάζει σὺν βάρδαχ, ὅσον
μαῦρο-μαῦρο, ἕνα πολὺ ἄσχημο ζῷον!
— εἶπεν ὁ Παυλάκης, στὸν Πιτράκη.
— Ἦλα νὰ τὸ σκοτώσωμε...

Ὁ Παῦλος ἀρπάζει ἕνα μπαστοῦν·
καὶ ὁ ἀδελφὸς του ἕνα παληοκάνατο,
καὶ τρέχουν στὸ κακόμοιρο τὸ ζῷον, διὰ
νὰ τὸ βασανίσουν.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, νὰ ἕνας γάι-
δαρος, ποῦ ἔρχεται φορτωμένος τόσο,
ὥστε γονατίζει ἀπὸ τὸ βάρος, καὶ παρ'
ὀλίγον νὰ πατήσῃ μετὰ τὸ πόδι του τὸν
φρύνον. Σταματᾷ ὁ γάιδαρος καὶ
λεξέει τὸν δρόμον του, διὰ νὰ μὴν τον
κῆμα λυῶμα μετὰ τὰ πόδια του.

Λέγει τότε ὁ Παυλάκης στὸν ἀδελφόν
του νὰ πετάξῃ κάτω τ' ἄρματά του:

— Ἀχ! ἀδελφάκι μου, τί ἠθέλαμε νὰ
κάνωμε! Ὁ γάιδαρος δὲν ἦταν τόσο
κακὸς σὺν κ' ἐμᾶς!

(Κατὰ τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΩΣ θὰ εὐχα-
ριστήθῃς, ἂν
σας διηγηθῶ
σήμερον ἕνα
παράμυθον. Ἡ
κυρά-Μάρθα
μοῦ ἔδωκε τὴν
ἀδειαν. Ἐπει-
τα τὸ περὶ
μῦθον μου θὰ
εἶνε σύντομον,
δὲν θὰ ἔχῃ τέλος, καὶ θὰ διαλύπτεται
ἀπὸ τὰς πλέον ἀπροόπτους παρατη-
ρήσεις... Θέλετε; Ἡ Μπεμπέκα μου
τοῦλάχιστον, — διὰ τὴν ὁποίαν καὶ συνε-
τέθη ἕνα μεσημέρι, εἰς τὸ κρεβάτι, ἐκ
τοῦ προχείρου, μετὰ σκοπὸν νὰ τὴν ἀπο-
κοιμίσῃ, — τὸ θέλει πολὺ, καὶ κάθε
φορὰν ποῦ τὴν πέρνω κοντὰ μου, μοῦ
λέγει:

— Μπαμπά, σὲλω νὰ μου πῆς τὸ
παράμυθον... τὴν πεταλούδα.

— Ἀμα θέλει ἡ Μπεμπέκα, θὰ εἴπει,
καὶ ἐγὼ, θέλωτας καὶ μὴ, ἀρχίζω:

— Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦταν μιὰ
ὥρα πεταλούδα...

— Μεγάλη πεταλούδα! διακόπτει ἡ
Μπεμπέκα μὴ ἐν ἦταν!

— Ἐ, ἂς εἴνε... μεγάλη πεταλούδα,
μετὰ κόνινα καὶ χρυσά.

— Μεγάλα φτερά! μὴ ἐν ἦταν!

— Βέβαια, ἀφοῦ ἦταν μεγάλη, καὶ
τὰ φτερά τῆς ἦταν μεγάλα. Λοιπὸν,
αὐτὴ ἡ ὥρα καὶ μεγάλη πεταλούδα,

μετὰ τὰ κόνινα καὶ χρυσὰ φτερά, εἶδε
ἕνα λουλουδί: κίτρινο...

— Κόνινο! διακόπτει ἡ Μπεμπέκα·
κίτρινο ἐν εἶνε καλὸν...

— Ὅχι, τὸ λουλουδί ἦταν κίτρινο.
— Ἐ σέλω (δὲν θέλω) κίτρινο... θὰ
κλαίω...

— Καλὰ, καλὰ, μὴν κλάψῃς... τὸ
λουλουδί ἦταν κόνινο. Καὶ ἡ πετα-
λούδα ἐκάθησε ἐπάνω γὰ νὰ τὸ μύρσῃ.

— Ἐρῶς ὅλα... ὄχι κακὰ!

— Ὅχι κακὰ, ἐμῶς ὡραῖα. Ἐκεῖ
λοιπὸν ποῦ ἐμῶς ἡ πεταλούδα, νὰ
καὶ περὶ μὴ γάτα...

— Μικροῦλα γατίτσα! διακόπτει μετὰ
χαϊδευτικὸν χαμόγελο ἡ Μπεμπέκα.
Μεγάλῃ ἐν ἦταν!

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μου ἀρέσει. Ἡ γά-
τα εἶνε καλὴ, ἡ γάτα πρόκειται νὰ
χάψῃ τὴν πεταλούδα, καὶ δὲν ταιριάζει
καθόλου νὰ εἶνε γάτα μικροῦλα. Πρέπει
ἐξάπαντος νὰ εἶνε γάτα μεγάλη καὶ
ἀγρία. Ἀ, θὰ τὰ χλασάσωμε μετὰ τὴν
κυρίαν Μπεμπέκα...

— Ὅχι, τῆς λέγω, ἡ γάτα ἦταν
μεγάλῃ...

— Ἐν ἦταν μεγάλη... μὴ γα-
τίτσα, σοῦ λέω...

— Μεγάλῃ!

— Μικὴ!... ἐ σέλω μεγάλη!... με-
γάλῃ ἐν εἶνε καλὴ.

— Καὶ ποῖός σου εἶπε πῶς ἦταν
καλὴ; Ἰσα-ἴσα ποῦ ἦταν καλὴ καὶ
μεγάλῃ!

— Μικὴ καὶ καλὴ!... ἐ σέλω με-
γάλῃ καὶ καλὴ! Ὅχι κλαίω...

— Ἐ, γὰ νὰ σου πῶ. Μὴν εἰσι
κακὸ κορίτσι. Νὰ μάθῃς νὰ σου πῶ τὸ
παράμυθον ὅπως τὸ ξέρω. Σώπα καὶ
ἄκουε. Λοιπὸν... ἡ πεταλούδα ἐμῶς
τὸ λουλουδί: κ' ἐκεῖ ποῦ τὸ ἐμῶς νὰ
καὶ περὶ ἀπὸ κοντὰ τῆς μὴ γάτα με-
γάλῃ...

— Μικήνῃ!... Μεγάλῃ ἐν ἦταν...

— Χί, χί, χί...

Καὶ ἡ Μπεμπέκα βάζει τὰ κλάμ-
ματα. Μὰ μ' ἕνα παράπονον, ποῦ νο-
μίζεις ὅτι τῆς συμβαίνει τὸ μεγαλὺ-
τερον δυστύχημα τοῦ κόσμου. Νὰ
τα μὲς!

Ἐπιμένω, καλοπίνω, θυμῶνω, ἀ-
γορεύω, ἐξηγῶ, παρακαλῶ, — τίποτε!
Ἡ Μπεμπέκα οὕτως νάκουσῃ μεγάλην
γάτα... Ἀντίο ὥρατο παράμυθον! Ἡ
πρέπει νὰ τὸ ἀφίσω, ἡ πρέπει νὰ τὸ
παραμορφώσω, νὰ το χλασάω κατὰ τὰ
γούστα τῆς Μπεμπέκας. Καὶ βέβαια!
ἡ μικροῦλα καὶ ἡμερὴ γατίτσα πῶς
εἴμπορε νὰ κάμῃ τὸ κακόν; Τὸ μο-
χληρὸν πρόσωπον τοῦ παρκαμυθίου μου
πῶς θὰ το παίξῃ ἕνα πλάσμα ἀκακὸν
καὶ ἀδῶν; Καὶ εἰπετα τὶ γίνονται αἱ
ἀναλογίαι; Ταίριαζει πεταλούδα με-
γάλῃ καὶ γάτα μικρὴ; Διὰ τὸ καλλι-
τεχνικὸν τῆς συνθέσεως, ἡ πετα-

λούδα ἐπρεπε νὰ εἶνε μικρὴ, καὶ ἡ
γάτα μεγάλη. Καὶ μάλιστα ἀκόμη
περισσότερον, ἐπειδὴ ἐξ ἀρχῆς ἐδίδχθηκα
νὰ κάμω τὴν πεταλούδα μεγάλην. Ἀ,
ὄχι, δὲν θὰ ἐξακολούθῃσω...

Ἀλλ' ἡ Μπεμπέκα κλαίει. Θέλει
τὸ παρκαμυθί: τῆς, καὶ τὸ θέλει ὥπως τὸ
ἐννοεῖ αὐτὴ. Τί νὰ κάμω; Μ' ἕνα
στεναγμόν θυσιάζω τὴν καλλιτεχνίαν
μου, καὶ ἐξακολουθῶ:

— Ἡ γάτα, ἂχ! ἦταν μεγάλη...

Νὰ μὴ σας τὰ πολυλογῶ, ἡ γάτα
τρώγει τὰ φτερά τῆς πεταλούδας. Μὴ
κλῆ Νεράτσα περὶ ἐκείνη τὴν ὥραν,
διώχνει τὴν κακὴν γάτα καὶ σώζει ἀπὸ
τὰ νύχια τῆς τὴν πεταλούδα. Ἀλλὰ ἡ
πεταλούδα κλαίει... Τῆς ἔραχναν τὰ
φτερά τῆς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ...
Ἡ Νεράτσα τὴν παρηγορεῖ καὶ τῆς
ὑπόσχεται ὅτι θὰ τῆς χάρισῃ ἄλλα φτε-
ρά. Πραγματικῶς, τὴν ἐγγίζει μετὰ
μαγικὸν τῆς ροδὶ...

— Ὅχι! ὄχι! φωνάζει ἔξωθεν ἡ
Μπεμπέκα: τῆς ἔβαλε λα... λα...
λα... λα... λα...

Ὅταν τὴν γρητοῦσιν ἡ τὴν δαγ-
κίνη ἡ γατίτσα τῆς, ἡ Μπεμπέκα εἶνε
συνειδημένη νὰ τὴν ἀλείφουν μετὰ λα-
νολίνα. Καὶ φυσικά, ἀφοῦ ἡ γάτα ἔφαγε
τὰ φτερά τῆς πεταλούδας, ἡ Νεράτσα
ἐπρεπε νὰ τῆς βάλῃ λα... λα...

Φαντάσθητε ὅμως τὴν πεζότητος! Μὴ
Νεράτσα μετὰ μαγικὸν ραβδί, νὰ μετα-
χειρίζεται ἀλοιρὸς καὶ γατρικὸν, σὺν νὰ
ἦταν γιὰ γάτα! Ἀ, μὰ εἰς αὐτὸ θὰ ἐπι-
μείνω. Τὸ κάτω-κάτω μιὰ γατίτσα μι-
κρὴ μπορεῖ νὰ φάγῃ μὴ μεγάλη πε-
ταλούδα: ἀλλὰ μιὰ Νεράτσα νὰ γι-
ατρεῖ μετὰ λα... λα... αὐτὸ δὲν ἀκούσθη-
κε ποτέ!

Καὶ ἀρχίζει ὁ καυγᾶς, καὶ ἀρχίζουν
τὰ κλάμματα. Τ' εἶχες Γιάννη, τ' εἶ-
χα πάντα.

Ἐ, θὰ το πιστεύετε;

Ἐποχῶν καὶ πάλιν — μετὰ δύο στε-
ναγμοῦς: Ἀχ! ἂχ! Ἡ Νεράτσα ἀ-
λείφει τὴν γάτῃ τῆς πεταλούδας — φρίκη!
— μετὰ λα... λα... καὶ στή θῆσι τῶν πρῶ-
των φτερῶν φυτρώνουν δύο ἄλλα καινούργια
καὶ ὡραία, καὶ ἡ πεταλούδα πε-
τᾷ ὡς οὐρανὸν.

Ἀκόμη μὰ φιλοσοφία διὰ τὸ χρῶμα
τῶν καινουργίων φτερῶν. Ἐγὼ τὰ θε-
λω γαλάζια σὺν τὸν οὐρανὸν ἡ Μπε-
μπέκα τὰ θέλει πάλιν κόνινα. Μὰ γί-
νεται: αὐτό, σὺς παρκαμυθῶ; Κόνινα
τὰ πρῶτα, κόνινα καὶ τὰ δεύτερα;
Μὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλο χῶμα στὸν κό-
σμον; Ὁφ!

Καὶ ἀπὸ τῆς φούρια μου τελειῶνω
τὸ παράμυθον, ἐνῶ δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη.
Ἦλθα σκοπὸν νὰ το ἐξακολουθήσω, διὰ
νὰ πῶ πῶς ἐτιμωρήθη ἡ κακὴ γάτα.
Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ Μπεμπέκα εἶνε τέτοια,
κ' ἐγὼ παύω.

— Έτελειώσε! Τώρα κοιμήσου!

Την ιστορίαν αὐτὴν δὲν σας τὴν εἶπα μόνον διὰ νὰ γελάσετε. Ἐχει τὸ συμπέρασμά της καὶ αὐτὴ, — ἔχει ἓνα διδακτικὸν ἐπιμύθιον. Ἀλλὰ δὲν σας το λέγω. Τὸ ἀφίνω νὰ το εὑρετε μόνοι σας. Καὶ θὰ μ'εὐχαριστήσῃ πολὺ ὅποιος τὸ εὑρῇ καὶ μου το γράψῃ.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΧΑΛΑΝΑ

Πολὺ ἀπογοητευμένος καὶ ἀρκετὰ ἀνήσυχος, ἐπέταξε πάλιν ὁ καϊμένος ὁ Σπουργιτάκης, ἀλλὰ μὲ ὅχι τόσην ὀρεξιν, ὅσην εἶχε προηγήτερα. Ὀλίγη ἔλειψε νὰ τον πάρουν τὰ κλάμματα, διότι ἔβλεπε ὅτι οἱ συγγενεῖς του, τὰ ἄλλα

• Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία... •

σπουργιτάκια, τὸν ἐθεωροῦσαν ξένον. Ἡ καλοπέρασι μέσα στὰ πλοῦτη καὶ τὰ χάδια, ποῦ εἶχε περάσῃ αὐτὸς τόσον καιρὸν, ἔκαμε τοὺς ἄλλους νὰ μὴν τον ἀναγνωρίζουν ὡς τέκνον τῆς οἰκογενείας των!

Ποῦ νὰ πάγῃ τώρα ποῦ τον ἐδιώχναν οἱ συγγενεῖς του;... Τὸ ἀδιάκοπον ρεῦμα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀμαξῶν, ποῦ ἐπερνοῦσαν κάτω στοὺς δρόμους, ἄρχιτε νὰ τον τρομάζῃ· δὲν ἦταν συνηθισμένος νὰ πετᾷ τόσον ὑψηλὰ στὸν ἀέρα, καὶ ἄρχισε νὰ ζαλίζεται... Σημειώσατε ὅτι τόσον ἐπεινούσε, ὥστε δὲν ἔβλεπε ἀπὸ τὴν πείνά του!

Ὁ οὐρανὸς, ποῦ ἦταν πρῶτα τόσο καθαρὸς καὶ γαλανός, σιγὰ-σιγὰ ἐμαυρίζε. Κάτι σύννεφα κατὰμαυρα, σὰν μεγάλα κουρέλια ἀπὸ μαῦρο πανί, ἐπετοῦσαν καὶ ἀνέβαιναν ἀπὸ μικρὰ, — καὶ ὁ ἥλιος, καθὼς ἐκατέβαινε νὰ βασιλέψῃ πέρα, μακρύτερα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, τὰ ἐχρυσόνε ὀλίγιστα μὲ ὠρχία σχέδια...

Κ' ἐφυσούσε ἓνας ἀέρας! Καὶ ἦταν μία σκόνη!... Παναγία μου!

Ὁ Σπουργιτάκης εἶδε μὴν χελιδόνα,

ποῦ ἐπετοῦσε χαμηλὰ καὶ πολὺ βιαστική, κ' ἐσφύριζε σὰν σιδηρόδρομος, ἐν ὃ κατόπι τοῖς ἐπετοῦσαν ἄλλα χελιδόνια, καὶ φύλλα, καὶ χαρτάκια ἀνακατεμένα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία... τί συμβαίνει; ἐρώτᾷ ὁ Σπουργιτάκης μας.

— Συμβαίνει... ὅτι θὰ πιάσῃ σὲ λίγο βροχὴ καὶ μπόρα! Τρέξε γρήγορα νὰ τρυπώσῃς στὴ φωλιά σου! — τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη χωρὶς νὰ σταματήσῃ μὲ λαχναρισμένη φωνή.

Στὴ φωλιά του;... Καὶ ποῦ νὰ τὴν εὑρῇ;... Τὸν ἐπίασε μὴν τέτοια τρομάρα, ὥστε, χωρὶς νὰ το θέλῃ, ἔβαλε μὴν φωνή:

— Ἀχ! μαμμά μου...

Ἐφώναζε τὴν μητέρα του, τὴν γλυκειὰ του μητερούλα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά καὶ τὰ με-

γάλα γαλανὰ ματί-
τις, — τὴν
θετὴν του
μητέρα —
διότι δὲν ἐ-

θυμότανε νὰ εἶχε καὶ ἄλλην.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν εὑρῇ τώρα; Ποῦ νὰ τον ἀκούσῃ αὐτὴ διὰ νὰ τρέξῃ νὰ τον πάρῃ;

Ἄ, κύριε Σπουργιτάκη! τί ἀνόητα ποῦ ἔκαμες νὰ φύγῃς.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΥΡΙΟΝ!

Ὁ μέλλων εἶνε ὁ ἀγαπημένος χρόνος τῶν περισσοτέρων παιδιῶν, καὶ συνοδεύεται συνήθως μὲ τὸ αὐριον.

— Αὐριον θὰ κάμω τοῦτο! αὐριον θὰ κάμω ἐκεῖνο!

Ἐρχεται τὸ αὐριον, καὶ λέγουν πάλιν αὐριον καὶ καταντᾷ ἡ ὥρα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης νὰ μὴν ἔρχεται ποτέ. Καὶ ὅμως δὲν θάριναν τίποτε δι' αὐριον, ἂν ἐγνώριζαν τὴν ιστορίαν τοῦ χω-

ρικοῦ καὶ τοῦ δικηγόρου. Ὁ ἄς τὴν διηγῆσθαι τώρα ἀμέσως, καὶ ὅχι αὐριον.

Ἐπῆγε μίαν φορὰν εἰς τὸ γραφεῖον ἐνὸς σοφοῦ δικηγόρου ἑνὸς χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐχαίρετ' ἐκ τῆς ἐπιτυχίας καὶ εἶπε:

— Ἐρχομαι, κύριε δικηγόρε, νὰ μου δώσῃς μὴν συμβουλή.

— Ἐχῆς δίκη μὲ κανένα; ἠρώτησεν ὁ δικηγόρος.

— Ὁχι, δόξα νὰχῇ ὁ Θεός.

— Φοβάσαι μὴπως σὲ πάγῃ κανένας στὰ δικαστήρια;

— Ὁχι, μὲ ὅλους στὸ χωριὸν τὰ περὶ νὰ πολὺ καλά.

— Θαυμάσιζ. Μήπως πρόκειται νὰ παντρευθῇ καὶ θέλεις νὰ μάθῃς πῶς γίνεται τὸ προικοσύμφωνον;

— Εἶμαι παντρεμμένος, καὶ τὸ προικοσύμφωνόν μου εἶνε ν' ἀγαπῶ τὴν γυναῖκά μου καὶ νὰ φροντίζω γιὰ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν μας.

— Ἐξοχα. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θέλεις νὰ κάμῃς τὴν διαθήκην σου, ἴσως;...

— Εἶμαι, δόξα σοι ὁ Θεός, πολὺ καλά, καὶ ὅ,τι ἔχω θὰ το πάρουν τὰ παιδιὰ μου, ἅμα ἔλθῃ ὁ καιρὸς μου νὰ πεθάνω.

— Μὰ τότε, τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ;

— Θέλω μὴν συμβουλή.

— Μὰ, τί εἶδους συμβουλή, ἀφοῦ δὲν ἔχεις οὔτε δίκη, οὔτε διαθήκην νὰ κάμῃς;

Ἐξηγήσου, σὲ παρακαλῶ.

— Τοῦ λόγου σου, κύριε, εἶσαι μεγάλος δικηγόρος· δίνειαι σ' ὅλον τὸν κόσμον συμβουλές. Θέλω λοιπὸν κ' ἐγὼ μὴν συμβουλή, καὶ μάλιστα ἐγγράφως... γιατίι μπορεῖ νὰ μου χρειασθῇ σὲ μὴν ὥρα ἀνάγκης.

— Καὶ τὴν θέλεις ἀπὸ τώρα;

— Τώρα ἀμέσως.

— Χωρὶς νὰ ξεύρῃς σὲ τί μπορεῖ νὰ σου χρειασθῇ;

— Χωρὶς νὰ ξεύρω...

Ὁ δικηγόρος ἄρχισε τὰ γέλια. Ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι ὁ χωρικός δὲν ἐχωράτευεν, ἀλλὰ μὲ τὰ σωστά του ἐζητοῦσε τὴν γραπτὴν συμβουλήν, ἐπῆρε μίαν κόλλαν χαρτί, ἔγραψε ἐπάνω δύο γραμμές, τὴν ἔκλεισε εἰς ἓνα φάκελλον, καὶ τὴν ἐνεχαίρεισεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀπροσδόκητον πελάτην.

Ὁ χωρικός ἐνθουσιασμένος, ἔβγαλε ἓνα τάλληρο, ἐπλήρωσε τὸν δικηγόρον διὰ τὸν κόπον του, καὶ ἐπῆγε καταχαρούμενος εἰς τὸ χωριὸν του.

— Γυναῖκα! — ἐφώναξε, μάλιστα ἐπάτησε τὸ κατῶρι τοῦ σπιτιοῦ, — ἔκαμα σήμερα μὴν περιφρημὴ δουλειά. Ἐδῶσα ἓνα τάλληρο, καὶ ἀγόρασα μὴν συμβουλή ἀπὸ ἓνα μεγάλο δικηγόρον...

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του τὸν φάκελλον, τὸν ἀνοίξε μὲ πολλὴν προσοχήν, καὶ ἐδιάβασε τὰ ἐξῆς:

«Μὴν ἀφίνῃς ποτέ δι' αὐριον αὐτὸ που μπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερα.»

— Κ' ἐπλήρωσε γι' αὐτὴ τὴν ἀνοησίαν τάλληρο;... κρῖμα στὸ τάλληρο! ἄρχιτε νὰ μου μπουρλίζῃ ἡ γυναῖκα.

— Τί; δὲν σ' ἀρέσει; ἀπεκρίθη ὁ χωρικός. Ἐμένα, μοῦ φαίνεται πολὺ καλὴ ἡ συμβουλή, καὶ θὰ τὴν βάλω κ' ἔλας εἰς ἐνέργειαν...

Ὁ θερισμένος σάνος ἐξεράθηκε ἀρκετὰ· ἐλογάρηζε νὰ τον φέρω αὐριον σὴν ἀποθήκην, ἀλλὰ τώρα, ἀποράσισα νὰ τον φέρω ἀπόψε.

Εἶπε κ' ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ τοὺς ἐργάτας του.

— Ἄ! παιδιά! πᾶμε νὰ φέρωμε τὸν σάνο!

— Γιατί; Πῶς εἶπες; Τόσο ἀργά; Ὁ νυκτώσῃ, πρὶν τελειώσωμε! Γιατί νὰ μὴν περιμένωμε τὸ πρωῒ;

— Εἶπα ἀπόψε, καὶ ὅχι αὐριον. Ἐμπρός, ζήψτε τὰ ἄλογα, καὶ δρόμο!

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, τὰ κάρρα τοῦ χωρικοῦ ἐπερνοῦσαν μὲ μεγάλον κρότον ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ· εἰ ἄλλοι χωρικοὶ ἐβγαίνουν στὰς πόρτες.

— Τί του κατέβηκε νὰ πάγῃ τέτοια ὥρα νὰ μαζέψῃ τὸν σάνο του. Ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρὸς, αὐτὰ τὰ συννεφάκια δὲν δείχνουν τίποτε κακὸ.

Δὲν ἔδωσε ὅμως ὁ χωρικός μας καμμίαν προσοχήν εἰς τὰ λεγόμενά των. Ἐστρώθηκε καὶ αὐτὸς στὴ δουλειά, καί, πρὶν νυκτώσῃ, πέντε κάρρα γεμάτα ἀπὸ εὐωδέστατον σάνον ἐξεφόρτωναν σὴν ἀποθήκην του.

Ἀλλὰ, μετὰ τὸ φαγητόν, ξαναβγαίνουν οἱ χωρικοὶ στὰς πόρτες των, καὶ τί βλέπουν; Ἐκεῖνα τὰ ἄθωα ἄσπρα συννεφάκια ἐγιναν κατὰμαυρα μεγάλα σύννεφα, τὰ ὁποῖα ἐσπρωχνε ὁ δυνατὸς ἀέρας, ποῦ ἐλύγιζε τὰ κλαδιά τῶν πλατάνων. Ἀρχίζει ἡ βροχὴ. — βροχὴ μὲ τὸ καντάρι! — ὅλη νύκτα, καὶ πλημμυρίζει τὸν κάμπον.

Τὸ πρωῒ, ὅταν οἱ χωρικοὶ ἔτρεξαν εἰς τὰ χωράφια των, εἶδαν ὅτι αἱ θημωνιές τοῦ σανοῦ εἶχαν σκορπίσῃ, ὅτι τὰ νερά εἶχαν παρασύρῃ ὅλα τὰ θερισμένα εἰσοδήματά των εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Καί, ἐνῶ αὐτοὶ ἔκλαιαν τὴν συμφορὰν των, ὁ δικὸς μας χωρικός ἐπῆγε κ' ἐκαμάρωνε τὸν σάνον του καλικοιταγμένον εἰς τὴν ἀποθήκην του, καὶ ἐπειτα ἐπέστρεψε στὸ σπίτι, ἐξαναδιάβασε τὴν συμβουλήν, καὶ τὴν ἐκόλλησε στὸν καθρέφτην του:

— Βλέπεις, γυναῖκα; εἶπε· αὐτὴ ἡ συμβουλή ἀξίζει ἓνα θησαυρόν. Μὰς ἐγλύτωσε ἀπὸ μεγάλην ζημίαν, καὶ θὰ μας γλυτώσῃ ἄνωγ' ἀπὸ πολλὰς ἄλλας, διότι ἔχω σκοπὸν νὰ κάμω πάντοτε ὅ,τι λέγει αὐτή, καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀφ'νω γιὰ αὐριον ὅ,τι μπορῶ νὰ κάμω σήμερα...

Εἴθε νὰ κάμουν τὸ ἴδον καὶ ὅλοι οἱ μικροὶ μου ἀναγνώστα!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

* Ὁ ἐκ τοῦ νύγματος τῶ. κωνώπων ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος καταπραύνεται μὲ πλύσεις δι' ὕδατος, εἰς τὸ ὅποσον προστίθεται ὀλίγον ὄξος, ἢ διάλυσις φαινικοῦ ὀξέος, ἢ ὀλίγα σταγόνες ἀμμωνίας.

* Τὸ καλοκαίρι, ὑπὸ τὸν ἥλιον, τὸ δροσερώτερον διὰ φορέματα χρώμα εἶνε τὸ λευκόν. Ἐπειτα ἔρχονται: ἀχρῶ-χρουν, κίτρινον, πράσινον, κόκκινον, κυανόν καὶ μέλαν, — τὸ θερμώτερον ὅλων. (Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ἑλπίδος».)

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

ΔΙΠΛΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

Φαίνεται ὅτι ἐκεῖνο τὸ πρωῒ εἶχα ἐξυπνήσῃ ἀργότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διότι, ἔως ὅτου πλυθῶ καὶ ἐνδυθῶ, ἤκουσα νὰ σημαίνει τὸ κουδούνι διὰ τὸν καφέν.

Εἰς τὴν τραπέζιαν εὐρῆκα τὴν μητέρα καὶ τὴν Μάριον. Τοὺς ἐκαλημέρισσα καὶ ἐκάθησα εἰς τὴν θέσιν μου.

* Ἐπερπατοῦσα τόσο σιγανά... (Σελ. 278)

Μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ἡ Φρόσω, ἀκτένιστη καὶ μὲ τὰ ρούχα τῆς ἐλευνὰ καὶ σκονισμένα. Μόλις ἀντίκρουσε τὴν μητέρα μας, ἐκοντοστάθηκε, ἐκοκκίνισε καὶ ἐχαμήλωσε τὰ μάτια τῆς. Ἐκεῖνη τὴν στιγμήν, τῆς ἐφάνη ὅτι αἱ μητέρα καὶ τὴν ἐκύτταζε, ὅπως ἄλλοτε τὴν ἐκύτταζε ἡ δίκη τῆς μητέρας, ὅταν ἔκαμνε καμμίαν ἀταξίαν...

— Ἄ! τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐπῆγαινε κατ' εὐθεῖαν μέσα σὴν καρδιά! — μοῦ εἶπε μετὰ καιρὸν ἡ Ἰλτα, ὅταν μοῦ ἔκαμε τὰς ἐκμυστηρεύσεις τῆς. Ἡ μητέρα τῆς ἔκαμε νεῦμα νὰ πλησιάσῃ.

— Ἐξυπνήσες πολὺ πρῶτ' σήμερα, καλὴ μου κόρη; τὴν ἠρώτησε.

— Ὁ, ναί! ἀπήντησεν ἡ Φρόσω. Εἶμαι συνειθισμένη πάντα πρῶτ' νὰ ἐξυπνῶ.

— Αὐτὸ βλέπω κ' ἐγώ, καὶ εἶνε πολὺ καλὴ συνήθεια... Δὲν μοῦ λέγεις ὅμως, ποῖος σὲ ἐντυσε;

— Ἐντύθηκα μόνη μου.

— Φαίνεται ὅτι δὲν εἶσαι συνηθισμένη νὰ ντύνῃσαι μόνη σου! Ἐπρεπε νὰ φωνάξῃς τὴν Ἀννέττα, τὴν καμαριέρα μας, νὰ σε βοηθήσῃ...

— Δὲν θέλω,

καλέ, βοηθεῖς γιὰ νὰ ντύνωμαι!...

Ἐθιαζόμουν νὰ κατεβῶ. Καί...

Ξέρετε, θεῖα Ἐλένη, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἀγνή δὲν εἶνε καθόλου κα-

λὰ παιδιά! Ἐ-

σχηώθησαν πρῶ-

πρωῒ, κ' ἐπῆγαν νὰ μου...

Καὶ ἐσταμάτησε, διότι ἐκεῖνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, τὰ δίδυμα, ζωρὰ καὶ γελαστά,

ἀλλὰ μὲ τὰ ὑποδήματά των κατασκονισμένα, σὰν νὰ ἤρχοντο ἀπὸ μακρυνὸν περίπτεον, ἐμβαίναν κρατούμε-

να [χέρι-μὲ χέρι] εἰς τὴν τραπέζιαν.

— Δέσποινα, εἶπε ἡ μητέρα, πάρε τὴν Φρόσω εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ βοηθήσῃ τὴν ν' ἀλλάξῃ...

— Ὁχι, σὰς εὐχαριστῶ, θεῖα Ἐλένη· προτιμῶ νὰ πῶ καφεῖ ὅπως εἶμαι. Δὲν εἶμαι κανένα παδάκι, ξέρετε, καὶ νὰ σας πῶ δὲν μ' ἀρέσει νὰ στολίζωμαι γιὰ νὰ καθίσω στὸ τραπέζι...

Ἀφῆστε με πρῶτα νὰ φάγω, διότι πεινῶ πολὺ.

Ἡ μητέρα ἐφάνη στενοχωρημένη· ἐκοκκίνισε, ἐκύτταζε πάλιν (μὲ τὸ σκρότον τῆς βλέμμα τὴν ἐξαδέλφην μας, καὶ ἐπειτα τὴν ἐπίασε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἀφοῦ δὲν θέλεις τὴν Δέσποινα, θὰ σε πᾶρῶ ἐγὼ ἐπάνω καὶ θὰ σε ντύσω, τῆς εἶπε. Μὴν κοπιάζῃς ν' ἀρνηθῇς ὅσον εὐρίσκομαι ἐγὼ ἐδῶ, ἐννοῶ ὅλοι νὰ φέρονται ὅπως πρέπει, καὶ νὰ μὴν ἔρχονται στὸ τραπέζι ἀκαθάρτοι!...

Πᾶμε, Φρόσω.

Ἐστρεψε ἡ Φρόσω γύρω τὰ βλέμματα, ὡς νὰ ἐζητοῦσε βοήθειαν. Ἀλλὰ δὲν συνήντησε παρὰ τὸ ἀπαθὲς πρόσωπον τοῦ Μαρίου, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε τὸν ἀδιάρκον, καὶ τὰ ἱκετευτικὰ ἰδικὰ μου μάτια, τὰ ὁποῖα τῆς ἔλεγον σιωπηλῶς ὅτι ἐπρεπε νὰ ὑπακούσῃ. Ἠκολούθησε λοιπὸν τὴν μητέρα μας, χωρὶς ἀντίλογον.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ δύο δίδυμα, πρὶν προφθάσῃ ἡ μητέρα νὰ ἰδῇ ὅτι

ήσαν κλονισμένα, είχαν τρέξει έξω εις τὴν εἰσοδον τὰ ξεσκονίσουν τὰ ὑποδηματάκια των μὲ τὸ φτερό.

Μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἐπέστρεψεν ἡ Φρόσω. Τὸ πῆγμα ἦτο ζωγραφισμένον εἰς τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἔσον ἐβλεπε τὸν Πέτρον καὶ τὴν Ἀγνήν, ἐντελῶς καθαρά καὶ φρόνιμα, νὰ κάθωνται εἰς τὴν γωνίαν των καὶ νὰ πίνουν τὸ γάλα των, τόσον περιστότερος θυμὸς τὴν ἐπίανε. Κάτι τῆς ἔλεγε μέσα της ὅτι ἡ ἐξαγάνισις τοῦ Ἀφρόδου ἦτο ἔργον ἰδικόν των...

Εἶχαν ἔλθῃ ὁ Βρασίδας καὶ ἡ Λιλίκα, καὶ ἤμειθα πλέον ἐν πλήρει ἀπαρτίᾳ, ὅταν ἐξαφνα ἡ Φρόσω ἄρισε κάτω τὸ φλυτζάνι της, καὶ ἐσηκώθη ὀρθή:

—Θεῖα Ἐλένη, εἶπε, ὁ εὐρύς καὶ τὸ περιβόλι, καὶ ὅλα τὰ πράγματα, ποῦ ἔχουν μέσα, δικά μου δὲν εἶνε;

—Θὰ μιλήσωμε ἀργότερα γι' αὐτὸ, Φρόσω.

—Φάγε τώρα καὶ μὴν κάνης τρέλες! εἶπε καὶ ὁ Μάριος.

—Ὅχι! ἐπέμεινε ἐκείνη, ἐννοῶ νὰ σὰς τὸ πῶ τώρα. Δέν με μέλει γιὰ τὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ τὸν μεγάλο σκύλο, τὸν Ἀφρόδ, τὸν θέλω δικό μου.

Τὸν πληρώνω ὅσο κάνει ἂν εἶνε ἀνάγκη. Τὸν προτιμῶ κι' ἀπὸ τὸ σπῖτι, κι' ἀπὸ τὸ περιβόλι, κι' ἀπὸ ὅλο τὸ κιτήρι...

Τὸν θέλω νὰ κοιμᾶται ἀπ' ἔξω στὴν πόρτα μου, τὴν νύκτα, νὰ κάθεται δίπλα μου, ὅταν τρώγω, καὶ νὰ τὸν δίνω νὰ τρώγῃ κι' αὐτὸς... Μαὶ φάνηκε στὴν ἀρχὴ ὅτι θάμου ἄρесе νὰ ἔχω συντροφιά μου κανένα κορίτσι ἢ ἀγόρι, τώρα ὅμως βλέπω ὅτι καλλίτερος εἶνε ὁ σκύλος....

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ φωνὴ της ἐπνίγετο μέσα σὲ κρυφὰ δάκρυα. Τὴν ἔβλεπα ποῦ ὑπέφερι, καὶ δὲν ἐκρατήθη περισσότερον:

—Καὶ δέν τον παίρνεις, Φρόσω, ἀφοῦ σου ἀρέσει τόσο πολὺ!—εἶπα.

—Πῶς νὰ τον πάρω, ἀφοῦ μού τον πῆραν ἄλλοι... ἀφοῦ δὲν εἶνε ἐδῶ!

—Ὁ Ἀφρόδ δὲν εἶνε ἐδῶ;... ἡ-ρώτησε μὲ ἐκπληξιν ἡ μητέρα.

—Ὅχι, δέν εἶνε!... Ἀλλὰ καὶ νὰ ἦταν, τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε... Ἐσεῖς δὲν θὰ τον ἀφίνατε ν' ἀνεβαίνει ἐπάνω στὲς κρεβάτοκαμαρες, ἢ νὰ κάθεται ἐδῶ μέσα τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ... Γι' αὐτὸ μού τον ἐκρύψατε ἢ τον ἐστείλατε κάπου ἄλλου...

—Δέν τον ἐστείλαμε πούθενά, Φρόσω μου! θὰ γυρίξῃ ἴσως μέσα στὸ περιβόλι... Ἐπὶ τὸς εἰν...

Καὶ τὸ βλέμμα τῆς μητέρας ἐπεσεν ἐπάνω εἰς τὰ δύο δίδυμα, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζες ὅτι ἐκάθοντο στὰ κρεβάτια. Εἶχαν κοκκινίσῃ, εἶχαν χαμηλώσῃ τὰ μάτια, καὶ εἶχαν πιασθῇ χέρι-χέρι, σὺν νὰ ἐπερίμεναν ἐπιθεῖν καὶ νὰ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ τὴν ἀποκρούσουν...

Ἐκατάλαβε ἡ μητέρα, ὅπως ἐκατάλαβε καὶ ἐγώ, τί εἶχε συμβῇ. Ἡ ἐξαγάνισις τοῦ Ἀφρόδου δὲν ἦτο ἀγχοῦς μὲ τὸν πρωτόν περιπάτον τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Ἀγνῆς.

—Μάλιστα! αὐτὰ τὰ δύο κακόπαιδα θὰ τον ἔχουν κρύφῃ χωρὶς ἄλλο!... ἐφώταξεν ἡ Φρόσω. Ἐτσι μούρχεται νὰ τα σφάζω, νὰ! μ' οὐτὸ τὸ μαχαίρι! Καὶ ἐσηκώθη ὀρθή μ' ἓνα ἀσημένιο μαχαίρι τοῦ φροῦτου εἰς τὸ χέρι, ἀγριεμένη ὅπως ἀγριεῖ οὐκ ἄποτε εἰς τὸ θέατρον οἱ ἡθοποιοί...

—Σιωπή, Φρόσω! τί τρόπος εἶνε αὐτός! ἐφώταξε ἡ μητέρα.

Με ἤρεμον κίνημα τὴν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ καθήσῃ εἰς τὸ κάθισμά της. Ἐγὼ καὶ ὁ Μάριος ἐμείναμεν σὺν ἀπολιθωμένοι. Δέν ἐπρόφρασαν ὅμως νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἡ μητέρα ἀπὸ τὰ ἀδελφὰ μου διὰ τὴν ἡλθε μέσα ἡ ὑπερέττει καὶ τὴν εἰδοποίησεν ὅτι ὁ γείτονας μας, ὁ κ. Ἀντωνίου, ἦτο ἐξω εἰς τὴν βεράνδαν καὶ ἐρωτοῦσε ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἰδῇ τὴν κυρίαν Μυράλην.

Ἡ μητέρα ἐβγήκε νὰ τον ὑποδεχθῇ. Ἦτο τόσο καθὼς πρέπει ἄνθρωπος ὁ κ. Ἀντωνίου καὶ τόσο ἐνδιαφέρον εἶχε δεῖξῃ πάντοτε διὰ τὴν οἰκογένειάν μας, ὥστε δέν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέτῃ ὅτι ἤρχετο ἀσκόπως νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν πρωινήν ἐπίσκεψιν. Τί νὰ ἤθελε ὅμως;

Μόλις ἐβγήκεν ἡ μητέρα, ἐπεσεσάν νὰ τὴν ἀκολουθήσουν τὰ δύο δίδυμα, ἡ δὲ Φρόσω ἐφυγεν ἀπὸ τὴν ἄλλην θύραν τῆς τραπεζαρίας.

«Ἐκατάλαβε—μὲ διηγῆθῃ ἀργότερα—ὅτι αὐτὸς ὁ ξένος εἶχεν ἔλθῃ νὰ εἰπῇ τῆς μητέρας σου τίποτε διὰ τὸν Ἀφρόδ, καὶ τὸ ἐκατάλαβε ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ ἐκτυτάθησαν ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἀγνή. Ἐκατάλαβε ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν εἶχαν δοσμένον νὰ τον κρύψῃ. Ἐτρεξα λοιπὸν στὴν κουζίνα. ἦσαν τὴ μαγειρίσσα ποῦ ἔκοβε κομμάτια τὸ κρέας, ἄρπαξα ἓνα κομμάτι χωρὶς νὰ τῆς πῶ παῖξά ἓνα κομμάτι χωρὶς νὰ τῆς πῶ τίποτε, τὴν ἀγριοκύνταξα τόσο, ποῦ δέν ἐτόλμησε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της, ἐτύλιξα τὸ κρέας μου σὲ μιὰ πηλὴ ἐφημερίδα ποῦ εὐρέθηκε στὴν κουζίνα, καὶ δρόμο στὸ περιβόλι ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας...

«Ἐκρύφθηκα μέσα σὲ δεινράκια, πρὸς τὸ μέρος τῆς μάνδρας, κ' ἐπερίμενα... Εἶδα σὲ λίγο ἓνα κύριο, ψηλὸν ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, μὲ γενάκια καὶ ὑψηλὰς πέτσινας γκέτες, νὰ με ἐννοήσῃ, ἐπῆρα ἀπὸ πίσω, χωρὶς νὰ με ἐννοήσῃ, ἔπεριπατοῦσα τόσο σιγανά, ὥστε οὔτε μὲ ἤκουσε καν...

Ἐβγήκα ἀπὸ τὸ περιβόλι, καὶ τον εἶδα νὰ προχωρῇ ἀρκετὸν δρόμον, ἔως μιστὴν ὥραν, καὶ νὰ μπαίῃ εἰς ἓνα ἄλλο περιβόλι. Ἐστά-

θηκα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν μάνδραν εἰς ἓνα μέρος ὅπου ἦτο λίγο χαλασμένη, ἐσκαρφάλωσα εἰς μίαν πέτραν, καὶ τον εἶδα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ σπῖτι τοῦ ξένου περβολιοῦ. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα τὰ γαυγίσματα δύο σκύλων, καὶ εἶδα τὸν κύριον αὐτὸν νὰ βγαίῃ πάλιν ἀπὸ τὸ σπῖτι συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἀφρόδ, καὶ ἓνα ἄλλον σκύλον, ὁ ὁποῖος ἦτο φαίνεται ἰδικὸς του. Τὸς ἀπέλυσε μέσα σὺν κῆπον, καὶ αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ παίζουν τὸν κυνηγτὸ καὶ νὰ τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ κύριος ἐκεῖνος—κύριος Ἀντωνίου, δέν εἶπες πῶς λέγεται;—ἐκάθησε σ' ἓνα πάγκο κ' ἐδιάβαζε ἐφημερίδα. Τὸς ἐσφύριζε κάποτε-κάποτε, καὶ αὐτοὶ ἐτρεχαν πάλιν κοντά του...

Πόσην ὥραν διήρκεσε αὐτὸ τὸ παιγνίδι, δέν εἰμπορῶ νὰ σου πῶ...

«Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ με ψήνῃ, ἀλλὰ ἐμὲν ἐκεῖ. Ἦμουν ἀποφασισμένη νὰ τον πάρω μὲ κῆθε τρόπον, τὸν Ἀφρόδ... Ἐπὶ τέλους, ἐδῶσε ὁ Θεός, καὶ ὁ γείτονας μὲ τὴν ἐφημερίδα του ἐμπῆκε μέσα σὲ τὸ σπῖτι. Πιάνω κ' ἐγὼ ἓνα πετραδάκι, καὶ τὸ πετῶ μέσα στὸ περιβόλι. Γαυγίζουν οἱ σκύλοι καὶ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦμουν σκαρφάλωμένη. Ὁ Ἀφρόδ μ' ἐγνώρισε στὴ στιγμὴ κ' ἐπαυσε τὸ γαυγισμὸν του. Τὸ παύει κ' ὁ ἄλλος σκύλος, «Ἀφρόδ!» Ἀφρόδ!» φωνάζω, ὅχι ἔμωσ πολλὸ δυνατὰ, διὰ νὰ μὴ μ' ἀκούσουν. Δίνει ἓνα πηδὸ ὁ Ἀφρόδ καὶ περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχον. Πηδῶ κ' ἐγὼ κάτω ἀπὸ τὴν πέτραν μου, καὶ φαντάζεσαι πλέον τὴν χαρὰν μου καὶ τὰ γέλια μου. Τὸν ἐπῆρα κ' ἐτρέξαμε σὺν τρελλοῖς κ' οἱ δύο! οὔτε ἐσκέφθην ποῦ ἐπῆγαίνα. Φαίνεται ὅτι ἔχασα τὸν δρόμον μέσα σὲ χωράφια, διότι ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν πύργον, ἀντὶ νὰ πλησιάσω... Ἐμένα, δέν μ' ἐμελε διόλου ἂν εἶχα νὰ φάω ἢ ὄχι! ἀρκεῖ ποῦ εἶχα κρέας διὰ τὸν Ἀφρόδ μου! καὶ ἡ χαρὰ μου ἦτο τόσο, νὰ τρέχω ἔτσι ἐλεύθερα καὶ χωρὶς περιορισμὸν, ὥστε δέν ἤσθάνθη οὔτε πείναν οὔτε δίψαν ἔως τὸ βράδυ, ποῦ μ' εὐρήκαν οἱ ὑπηρεταί...

Πῶς τὴν εὐρήκαν ὅμως, καὶ τί ἀνησυχίας εἶχαμεν ἡμεῖς ὅλοι εἰς τὸ σπῖτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δέν ἐγνώριζεν ἡ Φρόσω. Ἦτο τόσο ὁ προξυσμὸς τῆς τὸ πρῶ—ἀφοῦ μάλιστα ἐσήκωσε καὶ μαχαίρι!—ὥστε ἐγίνε τὸ σπῖτι μας ἀνάστατον, ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ κ. Ἀντωνίου καὶ ἐπιστρέψασα ἡ μητέρα εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἐζήτησε τὴν Φρόσων διὰ νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ ὅτι ὁ Ἀφρόδς εὐρίσκετο εἰς καλὰ χέρια, καὶ δέν τὴν εὐρήκε!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Νηπιαγωγεῖον:

—Τοτὸ, πῶς λέγεται ἐκεῖ ποῦ ἀγοράζομε βιβλία;

—Βιβλιοπωλεῖον.

—Ἀμ' ἐκεῖ ποῦ ἀγοράζομε γλυκά;

—Ζαχαροπλαστεῖον.

—Ἀμ' ἐκεῖ ποῦ ἀγοράζομε χαρτί, μελά-

νη, πέννες....;

—Πάλλη καὶ Κουτσί!

Ἐστῆλη ὑπο τοῦ Φωτός τῆς Νυκτός

Ἡ Διδασκάλισσα:—Εἰπέ μου τὰς τέσσαρας ὥρας τοῦ ἔτους.

Ἡ Μαθήτρια:—Ἀνοίξεις, θέρος, φθινόπωρον, χειμῶν.

Ἡ Διδασκάλισσα:—Πολὺ καλὰ. Καὶ τώρα ποῖαν ὥραν ἔχομεν;

Ἡ μαθήτρια:—Ἐνδεκα παρὰ ἑξοσί!

Ἐστῆλη ὑπο τοῦ Πολύτου Ἀστέρους

Φίλος στέλλει πρὸς φίλον τοῦ Μικρὰ Μυστικὰ ἀπ' εὐθείας, καὶ εἰς τὸ περὶ θῶριον τοῦ τετραβίου γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἀν κατὰ τύχην δέν λάβῃς τὰ παρόντα, εἰδοποίησέ με νὰ σου ξαναστείλω!...»

Ἐστῆλη ὑπο τοῦ Πολύτου Ἀστέρους

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ λεπτὰ 50. διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

ΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὴν Ἀθῶν Καρδίαν, ἡ ὁποία κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1902-1904 ἔλαβε τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὸν 72ον Διαγ. Διηγήματ. Ἐπαινὸν = 1/16
Εἰς τὸν 73ον « Λύσεων, Ἐπαινὸν = 1/16
Εἰς τὸν 74ον « Λύσεων, Ἐπαινὸν = 1/16
Εἰς τὸν Μικρὸν Ποιητ. Διαγ. Ἐπαινὸν = 1/16
Εἰς τὸν 76ον Διαγ. Ἀσκήσεων, Ἐπαινὸν = 1/16
Εἰς τὸν 77ον « Λύσεων, Γ' Βραβ. = 1/8
Εἰς τὴν ΙΔ' Κυριακῇ, Ἐπαινὸν = 1/16
Εἰς τὸν Μικρὸν Διαγ. Μεταφρ. Ἐπαινὸν = 1/16
Εἰς τὴν ΙΕ' Κυριακῇ, Β' Βραβ. = 1/8
Εἰς τὸν 81ον Διαγ. Λύσεων Γ' Βραβ. = 1/8
Εἰς τὸν 82ον « Ἀσκήσεων, Ἐπαινὸν = 1/16
Εἰς τὸν 83ον « Διηγήματος, Ἐπαινὸν = 1/16

Ἀθροισμα: 1 1/16

Ἡ Ἀθῶν Καρδία δικαιούται νὰ ἐκλέξῃ τρεῖς τόμους διὰ βραβεῖον, καὶ νὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν τῆς πρὸς δημοσιεύσιν.

Τὸ γλυκὸ ὄνειρον τῆς Ἰδέας [ΕΕ] ἐπραγματοποιήθη! Ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας, ἀνῆλθεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἐθαύμασε τὸν Παρθενῶνα, ἔκρινεν ὀλίγας ὥρας ἀλησμόνητους μεταξὺ τῶν ἀθανάτων ἐρεπίλων, ὑπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς. Τί φράσις ποῦ μου περιγράφει σήμερον τὰς ἐντυπώσεις τῆς!

Σοῦ ἔστειλα τὰ τετραδία, Δουκίσσα τῶν Σαλῶν [ΕΕ] Ἡ ἐπιστολὴ σου με κατέβηκεν. Ὅστε λοιπὸν καὶ τὸ ἰδικόν σου ὄνειρον εἶνε νὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἐγκατασταθῇς διὰ παντός. Εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῇ, ἀλλὰ τί νὰ σου εἰπῶ! Ὅπου ζῇ κανεὶς, εἴ-μπορεῖ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος. ἀρκεῖ νὰ θέλῃ. Καὶ ἔπειτα, μὴ νομίσῃς ὅτι αἱ Ἀθῆναι ἔχουν

ὀλιγοτέραν σκάνην, ὀλιγοτέρους κώνωπας... καὶ περισσοτέραν θάλασσαν!

Ἐννοῶ καλλίτερα τὸν πόνον τῆς Καρδίας τῶν Ἑλλήνων [ΕΕ], διότι αὐτὴ τῇ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν « εἰς ἐξῆν γῆν, ἐν τῇ μέσῃ ἐνῶν ἔθιμον, ἐξῆς γλώσσης, ἐξῆς ὁρηκείας. » Καὶ προσθέτει: « Οἱ κατοικοῦντες εἰς τὴν Ἑλλάδα δέν φαντάζονται ποτὲ τὸν πόνον τῶν ξενιτευμένων Ἑλλήνων. Καὶ τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα τοῖς προξενεῖ παλιν, ἀρκεῖ νὰ προέρχεται ἐκ τῆς πατρίδος των, ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἐλληνικόν... » Φαντασθῆτε τώρα ἂν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τύχῃ νὰ εἶνε μιὰ ἐλληνικὴ κυανόλευκος σημαία!

Εἶμαι ὑπερήφανη, Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου [ΕΕ], διότι καὶ σὺ ἐπροβιάσθης μὲ τὸν λαμπρὸν βαθμὸν ἀρίστα διακεκριμένην. Ἡ χαρὰ μου εἶνε μεγάλη, ὅταν διέπινον νὰ διακρίνωμαι οἱ φίλοι μου εἰς τὸ σχολεῖν. Ἀλήθεια, τοὺς εἶδες καὶ σὺ τοὺς συζητήσας τοῦ Ζαπτείου; Εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ποῖοι ἦσαν.

Δέν δυσχεραστοῦμαι, Μπαρμπά Αἰνάρδε, διὰ τὴν μακράν σου σιωπὴν, ἀφοῦ αἰτία ἦτο ἡ μελέτη. Ἀν ἀπερρίπτετο, θὰ μ' ἐστέρησο, λέγεις, διὰ παντός. Πολὺ καλὰ λοιπὸν ἔκαμες ποῦ ἐπροτίμησες νὰ με στερήσῃς ἐπ' ὀλίγον. Τώρα γράφε μου συχνά, διὰ νὰ ποιεῖται ὡς καὶ οἱ δὲ

« Ποτὲ δέν εὐχαριστήθην τόσον διότι ἤμουν συνδρομητριά σου, ὅσον σήμερον—μὲ γράφει τὸ Λεωμάνανθον [ΕΕ] εἰς τὴν ὥραιαν καὶ ποιικίαν ἐπιστολὴν σου,—ὅτι δέν εἶχα ἐννοήσῃ τὴν διασκεδάσιν τοῦ νὰ λαμβάνω μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς σου. » Καὶ βέβαια, ἀφοῦ τὸ νὰ παρακολουθῇ ὁ συνδρομητὴς τοὺς Διαγωνισμούς εἶνε διασκεδάσις, πόσω μᾶλλον νὰ λαμβάνῃ καὶ μέρος!—Καὶ ἡ ἄλλη ἐπιστολὴ σου, Λεωμάνανθον, ὡριότητά, καὶ τὰ Π. Πνεύματα χαριτωμένα.

Ἰδού τινι ποῖον καὶ ὁ ἀθηναῖκος Σύλλογος «Ἐλπίς», ὁ ὁποῖος τόσας ἐλπίδας παρέχει. Πρόεδρος τὸ Φῶς τῆς Νυκτός, ἀντιπρόεδροι: ὁ Ἀσπρὸς Ἀράπης καὶ ὁ Ἑλληὴν Ἀθλητὴς ταμίας ὁ Αἰθῆρ καὶ γραμματεὺς ἡ Ἀῦρα τοῦ Ζαπτείου. Ἐνας κ' ἓνας, βλέπετε.

Σοῦ ἔστειλα τὸν κατάλογον, Ταπεινὸν Γίαιμι [ΕΕ]. Ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἤρπασε, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶσαι τόσο ὑπερβολικὸς εἰς τὰς κατακρίσεις καὶ εἰς τοὺς ἐπαινοὺς. Σὺ, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεσαι πολλὰ μέρη, ἔχε παντοῦ ὑπ' ὀψὶ σου ὅτι εἰς κάθε τόπον ὑπάρχουν καὶ καλοὶ καὶ κακοί. Ὅστε ποτὲ δέν εἰμπορεῖς νὰ εἰπῇς: ἐδῶ εἶνε Παράδεισος, ἡ ἐδῶ εἶνε κόλασις! ἐδῶ εἶνε Ἀγγελοὶ ἢ ἐδῶ εἶνε Δαίμονες. Παντοῦ τὰ πάντα. Νὴ πιστεύῃς τοὺς καλοὺς, νὰ ποτεύγῃς τοὺς κακοὺς,—ἰδοὺ εἰ περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι σου.

Βεβαίως, Ἀσπρὸς Ἀράπης, αὐτοὶ εἶνε ὁ καλύτερος τρόπος: νὰ γράφῃς ὅλας τὰς λύσεις, τὰς ὁποίας εὐρίσκεις, διὰ κάθε Ἀσκήσιν ἐπιδοχόμενῃ πολλὰς. Οὕτω ἔχεις τὴν πιθανότητα εἰς μεταξὺ αὐτῶν θὰ εἶνε καὶ ἡ δημοσιευθημένη εἰς τὴν Διάπλαιν,—διὰ δὲ ἐκείνην ποῦ θὰ σου λογαριασθῇ ὡς ὀρθή.

Ἐδῶσα, Πύργε τῆς Πέτρας, εἰς τὸν κ. Φαίδωνα τὸ δῶμα τοῦ θεῖου σου, ὁ ὁποῖος τὸ ἀνέγνωσα καὶ μου εἶπε νὰ σου γράψω ὅτι τοῦ ἐράνῃ ὡριότητάς. Ἀν ἦτο καὶ ἐλληνικὴς ὑποθέσεως, θὰ τα εἶχεν ὅλα. Τί λέγεις, Ρέα Σουλῆ [Ε]; Βαρύνομαι νὰ ναγιώσκω τὰς ἐπιστολάς σου; ἀπεναντία, μὲ προξενεῖται μεγάλῃ εὐχαριστηρίᾳ καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου γράφῃς ὅσον συχνότερα εἰμπορεῖς.

Ἐγχαρύνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Σπασμένο Φανάρι (Σ.Κ.Π. προτιμῶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ τρίτον) Βόρειον Ὀρεινόν (Η. Α.Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα) Κυπριακὸν Ὀρεινόν (Κ.Ε.Χ. εἰμπορεῖ νὰ εὐρίσκησιν καὶρόν διὰ νὰ

μου γράφῃς! μήπως καὶ ὅλοι δοιοὶ μού γράσουν, δέν ἔχουν τὰ μαθηματὰ των;) Νῆσον τῶν Σευρήνων (Κ.Κ.Κ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὠριότερον) Αἰγυπτίαν Βασιλοπούλα (Μ.Α.Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) καὶ Ἀδάμαντα τοῦ Παραδείσου (Κ.Ι.Χ' Α.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν:—ὁ Ἰοδόλος Ὀρις μὲ τὸν Μεριστά, Ἀκτινοβόλον Ἀστρὸν, Ἡλιακὴν Ἀκτίνα, Κίτρινη Μάσχα καὶ Σερπέντα τοῦ Σοῦπερ—ἡ Ἀθῶν Καρδία μὲ τὸν Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Βασιλοῦσαν Ὁρφατὴν, Δουκίσσαν τῶν Σαλῶν, Ἀσπρὸν τοῦ Γάμου καὶ Ἀγγελοὺς τῆς Χαρᾶς—τὸ Λουλούδι τῆς Καρδίας μὲ τὸν Ἀστερόεντα Οὐρανόν, Ἰδιότροπον Νεανίδα, Ἀῦραν τῆς Ἐλευθερίας, Σενιτευμένο Ἑλληνόπουλο καὶ Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγυῶς—ἡ Ἐυάνδρος Ἡπειρος μὲ τὴν Αἰθερίαν Ψυχὴν, Ἀετὸν τῆς Ἐρήνης, Ἰδιότροπον Νεανίδα, Ἀκακίαν καὶ Ἀθῶν Καρδίαν—τὸ Πιττὸν τῆς Αἰγύπτου μὲ τὸν Ἑλληνα Ἀθλητὴν, Ἀετὸν τῆς Ἐρήνης καὶ Κρόταλον—ἡ Ἐσπερία Ἀῦρα μὲ τὴν Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγυῶς, Αἰθέρα, Ἐρσην τῶν Ἀντικυθῶνων, Κορυφὴν τοῦ Παραοῦ καὶ Κυανόλευκον Σημαῖαν—ὁ Νέος Μαργαρίτης μὲ τὸ Λουλούδι τῆς Καρδίας, Γλωσσοκοπάναν, Ἑλληνίδα Παρθένον, Ζὸ-Σὸ καὶ Βασιλοῦσαν Ὁρφατὴν—ὁ Πύργος τῆς Πέτρας μὲ τὴν Τρελλὴν Ψυχὴν, Ἀργυρὸν Πανόληνον, Ὁραῖαν Ἀνδρομέδαν, Ἀλόνην καὶ Ἀμαρύλλιν—ὁ Ἐρμῆς τῶν Ἀντικυθῶνων μὲ τὸν Ἀγγελοὺς τῆς Χαρᾶς, Ταπεινὸν Γίαιμι, Ἀσπίδα τῆς Ἀθῆναις, Κόκκινον Κρίνον καὶ Λουλούδι τῆς Καρδίας—ἡ Κυρία Τρίγχι-Τράχα μὲ τὴν Ἀθῶν Καρδίαν—ὁ Βριάρεως μὲ τὴν Αἰθερίαν Ψυχὴν, Ἰδιότροπον Νεανίδα καὶ Χαριτωμένο Ἀγγελοῦς—ὁ Ἀσπρὸς Ἀράπης μὲ τὸν Ἑλληνα Ἀθλητὴν, Ἀῦραν τοῦ Ζαπτείου, Λαμπρὸν Κυθαροδόν καὶ Φῶς τῆς Νυκτός—ὁ Μτ-Πτ-Πτ μὲ τὸ Ἀθῶν τῆς Ἑλλάδος—

